



Tillbaka till Jesus

"Jag är Uppståndelsen och Livet"

Predikan, Korskyrkan, Borås, 1 november 2009, Micael Nilsson

*"Jag är uppståndelsen och livet.
Den som tror på mig skall leva om han än dör,
och den som lever och tror på mig
skall aldrig någonsin dö.
Tror du detta?"*

Vi söker tröst

Den förre presidenten, George Bush den äldre, berättar om en händelse från hans politiska liv. Den utspelade sig under hans tid som vicepresident under Ronald Reagan, och vid den gamle sovjetledaren Leonid Brezhnevs begravning. Begravningshögtiden samlar representanter från hela världen, och går via TV sändningar ut till en hel värld. Det är ett viktigt propagandatillfälle för den gamla kommunistiska makteliten. Inget får gå fel. Då händer det otänkbara. Brezhnevs änka har hela tiden stått vid sin makes bår, alldeles tyst och alldeles stilla. Hon har nästan inte rört en min. Så, precis när soldaten går fram för att stänga igen kistlocket, händer det. Inför alla dessa människor, inför en hel värld, böjer hon sig snabbt ner över sin make och tecknar korset över hans bröst.

Mitt i denna sekulariseringens katedral, fyllt med ateistisk propaganda och makt-språk står hustrun till den man som en gång styrde alltsammans och hoppas av hela sitt hjärta att hennes man hade haft fel.

Hon hoppas att det, trots allt, finns ett liv efter döden. Ett annat liv, någon annanstans. Och att detta liv bäst representeras av den Jesus som en gång dog på ett kors för hela den mänsklighet som nu vände sina ögon till denna händelse, och att denne Jesus, ändå, kanske, trots allt, skulle kunna ha nåd att ge, också hennes man.

Kommunismen, och ateismen, slutade här. Deras teorier gick hit, men inte längre. Nu behövde hon hopp. Det fanns inte hos Marx, Engels eller Lenin. Så tränger hon sig fram, till slut, till Jesus Kristus, med en tyst bön om nåd.

För vi söker tröst. För eller senare gör vi det alla. Längre flyr vi döden. Så förvandlar vi eftertankens och saknadens stora helg, allahelgonahelgen, till en kommersialiserad amerikansk fest, halloween. På med partyhatten och fram med flärpen. Ät, drick och var glad... men verkligheten hinner i fatt oss alla. Det oväntade inträffar, det ovälkomna tränger sig ändå på. Ingen människa lever ett helt liv utan att möta sorg någon gång. Förr eller senare måste vi alla söka tröst. Förr eller senare ställer vi alla frågan: Vad händer med livet när hjärtat stannar?

Sorg i Betania

Bibeln berättar om Marta och Maria. De trodde på Jesus. Så slår sorgen till. Deras bror Lasaros dör. De tror fortfarande på Jesus, men har så svårt att ta in tron mitt i sorgen, **Joh 11:20-27**.

Detta är en dramatisk berättelse. Vad annat kan man säga när en man som varit död i fyra dygn uppstår från döden? Och mitt i denna dramatik finns ord. Ord som burit millioner människor sedan den dagen: "Jag är uppståndelsen och livet."

Men berättelsen om Lasaros och Jesus är också berättelsen om Tomas och Marta och Maria, och kanske om dig och mig. Det är berättelsen om människor som tror, men vars tro behöver väckas och korrigeras.

Först måste jag tänka omkring lärjungen Tomas en stund. I v.16 möter vi nämligen Tomas tro: "Tomas, som kallades Tvillingen, sade till de andra lärjungarna: 'Låt oss gå med för att dö med honom.'" Joh 11:16

Vers 21-24 säger något om Martas tro: "Herre, om du hade varit här hade min bror inte dött. Men jag vet ändå att Gud skall ge dig vad du än ber honom om." Jesus sade: "Din bror kommer att uppstå." Marta svarade: "Jag vet att han skall uppstå vid uppståndelsen på den sista dagen." Vers 32 beskriver Marias tro: "Herre, om du hade varit här hade min bror inte dött."

Men här finns ännu fler. Här finns en stor skara människor som kommit för att sörja med Marta och Maria. Bibeln beskriver dem som medlidande och goda människor, men så här beskrivs också deras tro i vers 36-37: Då sade judarna: "Se, hur mycket han höll av honom." Men några av dem sade: "Kunde inte han som öppnade ögonen på den blinde ha gjort så att Lasaros inte behövt dö?"

Hur ser deras tro ut? Vad ger dessa människor uttryck för?

Tomas ord visar på en imponerande trohet och på mod. Men Tomas är också uppgiven. Han är beredd att gå med Jesus för att dö med honom, men han förväntar sig inget under. Hans ord är en märklig blandning av både mod och modlöshet. På samma sätt kan också vår tro bli trött och matt. Också människor som älskar Jesus kan bli uppgivna.

Marta och Maria, å sin sida, uttrycker sin tro på vad Jesus hade kunnat göra, bara han kommit i tid, och sin tro på vad han ska göra i framtiden, på uppståndelsens dag.

Båda dessa bekännelser är viktiga i den kristna tron.

Den kristna kyrkan tror på vad Jesus en gång gjorde.

Den kristna kyrkan tror på vad Jesus ska göra en dag.

Och ändå, trots dessa starka bekännelser, fattas något viktigt, nämligen vad Jesus kan just nu.

Och skaran, dessa många som ville så väl... Goda medkännande människor, men kanske förbittrade. De som inte kunde låta bli att fälla sina dräpande kommentarer. De som själva inget kunde göra, men som ändå kritiserade Gud för att inte göra mer. Inte står vi väl bland dem? Det är farligt att stå bland de förbittrade. Bland dem riskerar man att bli okänslig för Guds närvaro.

Ord som vänder på allt

Jesu ord i textens centralverser vänder på allt, v.25-26: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och den som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö. Tror du detta?"

Detta är ett stort anspråk. Om någon annan människa sa till mig det Jesus säger om sig själv så skulle jag nog avfärda den mannen som många avfärdade Jesus i evangelierna. Jag skulle nog tro att han var en galning, eller någonting ännu värre. Skillnaden mellan Jesus och alla lycksökare med stora anspråk är att Jesus inte kräver att du ska tro i blindo. Han säger först: - Kom och följ mig. Sedan får du dra dina egna slutsatser. Därför säger jag: Avfärda inte Jesus förrän du följt honom en god stund. Det går ungefär tre år mellan hans ord: - Följ mig, och frågan till lärjungarna: - Vem säger ni att jag är? Avfärda inte Jesus innan du provat honom. Följ honom först, låt säga i tre år, innan du säger att han har fel. Det tar lite tid att förstå vem han är och vad han kan. Men Jesus är beredd att backa upp vart och ett av sina anspråk. D.v.s. om nu någon säger: - Jag är uppståndelsen och livet, så har du goda skäl att ifrågasätta honom. Å, andra sidan... Om någon säger: - Jag är uppståndelsen och livet... och sedan reser upp någon som varit död i fyra dygn från döden... ska du kanske tänka lite till.

Tror du detta?

"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och den som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö. Tror du detta?"

Jesu enorma anspråk, stort och starkt som en basunsignal genom himlarymderna och andevärlden, följs av en stilla, lågmäld och personligt ställd fråga: Tror du detta?

Gör du det? För om du verkligen gör det, om du faktiskt tror det han säger, så förändrar det allt. Låt mig nämna bara två ting som det faktiskt skulle betyda för dig:

Du är uppstånden!

För det första betyder det att din uppståndelse på sätt och vis redan ägt rum. Lyssna till några viktiga bibelverser:

"Genom dopet har vi alltså dött och blivit begravda med honom för att också vi skall leva i ett nytt liv, så som Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet." (Rom 6:4)

"Så skall också ni se på er själva: i Kristus Jesus är ni döda för synden men lever för Gud." (Rom 6:11)

"...jag lever, fast inte längre jag själv, det är Kristus som lever i mig. Så långt jag ännu lever här i världen, lever jag i tron på Guds son, som har älskat mig och offrat sig för mig." (Gal 2:20)

Vad handlar detta om? Det handlar om detsamma som Jesus en gång ville tala om med en man som hette Nikodemos en sen natt, då Nikodemos sökt upp Jesus för att få ro i sin själ. Samtalet återberättas i Joh 3 och handlar om att bli född på nytt.

När du kommer till tro blir du nämligen född på nytt. Kristendom är inte bara att bejaka och bekänna sig till en lära. När du blir kristen är du med om ett under. 2 Kor 5:17 säger: "Den som är i Kristus är alltså en ny skapelse, det gamla är förbi, något nytt har kommit."

När du bekänner Jesus som din Frälsare blir han din Frälsare. Guds liv föds in i din döda ande och du blir en ny skapelse. Du blir den helige Andes tempel. Gud flyttar in.

Men Micael, det är allahelgonahelg. Ska du inte predika om Himlen? Saken är den här: Det blir ingen himmel utan detta. Bibeln säger inte att alla döda kommer till Himlen. Jesus säger: - Du måste bli född på nytt.

Och när det sker sker den första uppståndelsen i ditt inre. En dag ska allt fullkomnas. En dag i Himlen. Då ska du få en ny kropp i en ny värld. Det kommer att bli fantastiskt. Men först måste du bli född på nytt.

Sedan ska du låta döpa dig, för dopet är en uppståndelsehandling. I dopet liksom uppstår du med Kristus. Så om du gjort Jesus till din Herre och låtit döpa dig är du redan uppstånden, och så kommer det att förbli, med Jesu fantastiska ord: - om du än dör.

Med lånade ord

För det andra: Om det Jesus säger om sig själv är sant så betyder det att Himlen är en verklighet. Jag vill avsluta min predikan med att läsa ett stycke innantill. Det är inte en översättning rakt av, för det lät sig inte riktigt göras. Orden är nämligen mycket gamla, men tankarna är värda att ta vara på. Så... tankarna är lånade, men orden mina egna. Tankarna kommer från Charles Spurgeon och från en predikan han höll 14 september 1885 i sitt Tabernakel i London. Jag tycker om dem. De kommer så nära dessa dagar. Dagar då jag själv stått vid vår sons grav, och vid mina döttrars bror grav, och faktiskt ställt mig frågan: Om Gud gav mig möjlighet att ropa ut honom ur dödsriket, skulle jag ropa då?

Först svarar jag kanske: - Självklart, för det går inte en dag, och knappt en timme utan att jag tänker på honom. Men skulle jag ropa? Skulle jag verkligen vilja ropa honom ut ur Guds omedelbara närhet? Lyssna:

"Lägg först av allt märke till att Jesu närvaro betyder liv. När Jesus kommer måste döden gå. När Jesus kommer till Lasaros, måste Lasaros leva. Om Marta hade tagit sin Mästares ord om att Lasaros skulle uppstå bokstavligt, skulle hon ha blivit tröstad. Jesus säger ju: - Jag har makt att göra Lasaros levande igen, och jag har makt att hålla honom vid liv. Jag är uppståndelsen och livet. Hade Marta förstått dessa ord skulle de ha varit till stor tröst för henne, för Jesus avskaffar och ogiltigförklarar ju, där och då, själva döden.

Nu kanske någon säger: - Men jag kan inte se att detta är till någon tröst för mig. Visserligen tror jag på Jesu närvaro, men hans närvaro idag är ju andlig, och inte fysisk, som på Bibelns tid. Alltså kan jag inte förvänta mig att min mor, mitt barn eller min make ska uppstå från döden på samma fysiska, konkreta sätt som då.

Jag svarar att Jesus Kristus fortfarande är uppståndelsen och livet, och att han därför i denna stund skulle kunna ge oss tillbaka alla dem vi sörjer. Men låt mig fråga dig om du verkligen skulle vilja att han gjorde det.

Du svarar kanske först: - Det är väl klart att jag vill det, men tänk då efter en gång till, för jag tror att du kanske då skulle svara mig: - Nej, jag kunde inte önskar det.

Skulle du verkligen vilja se din make skickas tillbaka från Himmelens härlighet till den här världen? Skulle du verkligen vilja att din far eller mor berövades den vila de nu äntligen äger, för att hjälpa dig i din kamp med livet?

Skulle du verkligen vilja lyfta kronan av ett helgon?

Skulle du verkligen vilja ropa tillbaka ditt barn från en värld och ett liv i änglars närvaro, så fylld av skönhet och ljus och glädje, för att komma hit och lida igen?

Du skulle nog inte vilja det. Inte vid närmare eftertanke.

Borde det inte istället vara en tröst för dig att du inte har den makten i dina händer, eftersom du då, kanske i några själviska ögonblick, skulle kunna frestas att ändå ropa ut den döde ur hans gemenskap med Gud i den himmelska världen?

Lasaros kunde återvända. Lasaros kunde återta sin plats på jorden igen, för att senare återvända till Himlen. Men alla skulle inte kunna göra det. Återvändandet skulle istället innebära en allvarlig fara för många.

Den som ropar: - Ge mig tillbaka min far!, eller: - Ge mig tillbaka min vän!, förstår nog inte vad det är han eller hon ber om. Fick vi som vi ville skulle vi kanske komma att ångra vår bön en evighet. För inte ville vi väl säga våra vänner, vår make eller vårt barn: - Älskade, jag har fört dig ut ur himlen p.g.a. min egen önskan. Jag har berövat dig en oändlig lycka för att tillfredsställa mig själv.

För min egen del menar jag att det måste vara bättre att Herren Jesus håller i nycklarna till döden, än att han skulle ge dem till mig. Det skulle vara ett alltför svårt uppdrag för mig att ha befogenhet att bestämma över liv och död. Jag vill inte ta hans plats på tronen. Det är bättre för mig att vila i tron på honom, och på att han vet bäst vad som måste göras. Därför vill jag istället be: - Ske din vilja. Väck dem inte. Jag skall gå till dem en dag, men de ska inte återvända till mig. Det är inte min önskan att de skulle återvända, för det är bättre att vara med dig, där du är, och att se dig, som du är."

Avslutning

Jesu lågmälda fråga vägrar att tystna: "Tror du detta?"

För om du verkligen tror detta förändrar det allt.

Då är Himlen en verklighet och att dö i Herren är en välsignelse. Ja, då t.o.m. döden är vår. Paulus skriver i 1 Kor 3:22: "Paulus, Apollos och Kefas, hela världen, liv och död, nutid och framtid, allt är ert."

Gamla Testamentet talade om att "döden dö" Men Jesus säger: "Den som tror på mig skall leva om han än dör." Döden är helt enkelt inte längre vad den en gång var. Jesus har med sitt liv och sin död och med sin uppståndelse förändrat förutsättningarna för både liv och död. Därför får Paulus fantastiska ord från 1 Kor 15:54-57 bli mina avslutningsord idag: "Döden är uppslukad och segern är vunnen. Död, var är din seger? Död, var är din udd? Dödens udd är synden, och synden har sin kraft i lagen. Gud vare tack som ger oss segern genom vår herre Jesus Kristus."